

Таня Щевнер

Алеа Аквариус

ВЪЛНИТЕ НА ВРЕМЕТО

Книги от голямата сага за морското момиче:

Алеа Аквариус. Повикът на водата

Алеа Аквариус. Цветовете на морето

Алеа Аквариус. Тайната на океаните

Алеа Аквариус. Могъщи приливи и отливи

Алеа Аквариус. Посланието на гъжда

Алеа Аквариус. Реката на забравата

Алеа Аквариус. Магията на клетвата

Алеа Аквариус. Вълните на времето

Следва продължение!

ТАНЯ ЩЕВНЕР

Алеа Аквариус

Вълните на
времето

Превела от немски: *Ваня Пенева*

ИК „ЕМАС“, 2024

На Мишел – тя идва винаги
когато се нуждаем от нея.

Tanya Stewner

**ALEA AQUARIUS
Die Wellen der Zeit**

© Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 2022.
Published by agreement with Verlag Friedrich Oetinger,
Hamburg, Germany.

Таня Шевнер

**АЛЕА АКВАРИУС
Вълните на времето**

Превела от немски: *Ваня Пенева*

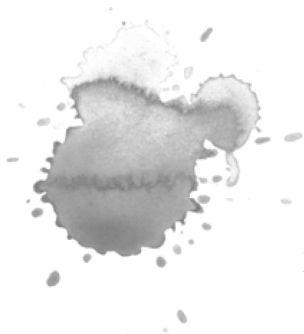
Адаптация на корицата и винетки: *Златина Гочева*

Илюстрации: *Клаудия Карлс*

© ИК „ЕМАС“, 2024

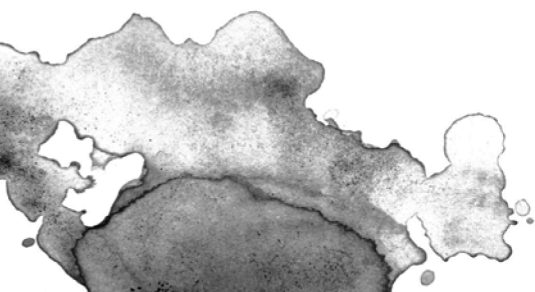
Всички права запазени!

Съдържание

Дарконска кръв	9
Със сърце и ръка	29
Нощно небе над Венеция	39
Гам Намбеса	56
На живот и смърт	65
Наследници на събата	74
Нощни птици	93
Суини	104
Дългонос победител	121
Силата на мислите	131
Венеция	151
Галактическа огнена буря	170
Космически стрели	182
Индиго	193

Сърцето на океана	205
Таласиона	220
Носители на надежда	231
Грарматхахт	245
Торан Тракарта	257
Мини отпатък	267
Сто петдесет и три години	280
Плаване с гондола	297
Кой мести стрелките на събата	310
Добри вълни	317
Завинаги, явани	327
„Оушънс Харт“	340
Клакسونи за мир	350
Нелани и Кеблар	359
Заедно	378

Плуваха един срещу друг и напрежението се усещаше навсякъде във водата. Погледът му се впи в нейния. Пръстите ѝ се разделиха и щръкнаха като бодли на гилф. И тя бе готова. Зрителите се подредиха в кръг около двамата и се образува арена за предстоящата битка. Противниците застанаха в средата и бавно вдигнаха ръце към гърдите. Тогава зрителките започнаха да издават ритмични звуци. Стоници гърла тананикаха в хор и песнопението постепенно се издигна до глухо думкане на барабани. Двамата противници описваха кръгове и напържаха мускули. Всеки сантиметър от телата им се подготвяше да нанесе удар. И тогава той връхлетя върху нея...

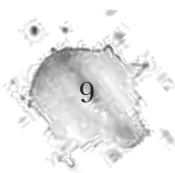
Реката влачеше водите си и издаваше тих ромон; бе спокойна като гремец гракон, който напълно съзнава могъществото си, ала в момента не е настроен да предизвика фурор. Блещукащи светли точки танцуваха по гребените на вълните. Алеа Аквариус се потопи в гледката на Рейн. За нея, пътешественицата, спътницата на китове, картината беше не просто красива – пред очите ѝ се разкри магия.

– Ахой! – подвикна ѝ Ленокс Скорпио, който крачеше редом с нея по крайбрежната алея. – Наред ли е всичко? Или реката те хипнотизира?

Алеа се засмя тихо.

– Прекрасно е, че отново мога да различавам цветовете на водата. Наслаждавам им се.

Дълго, прекалено дълго се бе лишавала от способностите си на морско момиче, но сега, след обратното си преобразяване, възприемаше реката не просто като течаща вода, а като непрестанно променяща се многоцветна дъга.

– Какво виждаш? – полюбопитства Ленокс.

Той бе обливион и притежаваше фантастични гарби, ала не умееше да различава специалните качества на водата. Единствени спътниците на китове бяха надарени с такива умения.

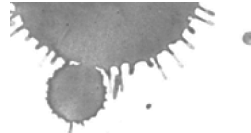
Алеа посочи средата на реката.

– Там се въртят тюркоазени възелчета. Образуват се най-често на места, където малко преди това е минал кораб и скоро след него се появява груг. В морето се случва рядко, но тук, във водите на Рейн, става истинско тюркоазено стълпотворение.

Ленокс се загледа в посоченото от Алеа място.

– Страшно се радвам, че отново виждаш цветовете на водата. – Усмихна се и продължи замислен: – Орион ти открagna способностите, ала не успя да те спре. Ти продължи да се бориш. Въпреки това съм дяволски щастлив, че си възвърна качествата на морско момиче.

Алеа кимна. Доктор Орион използва ДНК-преобразувател, за да я превърне в сухоземна, и това беше едно от най-поучителните и същевременно едно от най-страшните преживявания в живота ѝ. Кръвта на близначката ѝ Антеа ѝ помогна да се върне към същността си на морско момиче. При мисълта за Теа тя въздъхна едва чуто и я обзе безкрайна тъга. Само преди дни я намери отново – тук, в градчето Санкт Гоарсхаузен, дома на Лорелай. Беше толкова хубаво най-сетне да застане лице в лице с Теа – сякаш вятър-

рът и вълните станаха едно цяло. После обаче проклетият доктор ги издебна за пореден път и им доказа, че не бива да го подценяват. Орион отвлече Теа и навярно бе на път да осъществи заплахата си да превърне и нея в сухоземно момиче. Никой нямаше представа къде я е скрил. Алеа знаеше единствено че сестра ѝ вече не е в Санкт Гоарсхаузен. Болката от загубата само часове след кратката им среща разкъсваше сърцето ѝ.

От гърлото ѝ отново се изтръгна тъжна въздишка. През последните дни тя и Ленокс получиха неочаквана помощ от много страни. Ако не бе помощта, сигурно и двамата щяха да попаднат в лапите на Орион. Сухоземният Хаген, къртицата в шайката на доктора, рискува живота си, за да им помогне да избягат от Орион и партньора му Джинкс. А на брега на Рейн, където охраната на доктора ги нападна изневиделица, се появи дарконското момиче Сиска, отне пистолета на Джинкс и заплаши да убие Орион. Благодарение на нея Ленокс, Алеа и Теа успяха да избягат. Алеа се чувстваше задължена и на Хаген, и на дарконското момиче. Мисълта, че не знаят какво е станало със Сиска след събитията на брега, я измъчваше през цялата нощ. Сигурно хората на Орион са я нападнали. Дали са я заловили, както стана с Теа, или е успяла да им се изплъзне?

Ленокс спря и я целуна по слепоочието.

– Наред ли е всичко, явани?

Алеа обичаше той да я нарича така: на морския език хаджара „явани“ означава „моя вечна любов“. Според нея това бе едно от най-прекрасните обяснения в любов, които човек може да си представи. Ала тежестта в сърцето ѝ остана.

– Прегърни ме за малко, моля те.

Несигурността и тревогата за съдбата на Теа и Сиска владееха цялото ѝ съществуване.

Ленокс я привлече в прегръдките си и започна да милва тила ѝ.

– Всичко ще бъде добре – обеща твърдо.

Алеа зарови лице в свивката на рамото му и попита тихичко:

– Даваш ли ми честна дума?

Отговорът прозвуча меко, но изпълнен с оптимизъм:

– Не забравяй – имаме план. На 19 септември ще заловим Орион в Рим.

Алеа измърмори нещо неразбрано. Бе видяла в сребърната нишка как докторът пие еспресо пред навилон близо до Колизея в Рим. Решиха да го издебнат там, да го заловят и да го изправят пред лафора – най-висшата съдебна инстанция на морския свят, разполагаща с доказал ефективността си метод да сблъска криминалните престъпници със собствените им злодеяния. Морските същества твърдяха, че нито един престъпник, осъден от лафора, не е извършил ново престъпление. Алеа се надяваше с цялото си сър-

це докторът също да осъзнае какво зло е причинил и да се разкае.

Отстъпи назад и погледна в лазурносините очи на Ленокс.

– Дано да не му остане време за работа в лабораторията, защото сигурно ще измисли още някой смъртоносен серум. До залавянето му в Рим остава само седмица.

При мисълта, че е възможно Орион да разработи нов вирус, предназначен да изстреби магичните същества в морето, направо ѝ прилоша. В лагера на остров Корсика докторът напредна много в изследванията си, но слава богу, Нелани, майката на Алеа, се намеси навреме, като вдигна лабораторията му във въздуха. Сега въпросът бе друг: дали междуременно Орион се е сдобил с нова лаборатория и е продължил с експериментите си?

– Струва ми се невъзможно да намери време да превърне Теа в сухоземно момиче, поне не преди Рим – изрече твърдо тя. Опитваше се да изглежда уверена, но въпреки това в края на изречението увисна малка въпросителна.

Ленокс, естествено, я забеляза.

– Докторът се нуждае от две седмици, за да завърши ДНК-преобразувателя, предназначен за Теа – обобща той наученото досега. – Следователно разполагаме с цели тринайсет дни. Ще го заловим само след пет, не забравяй! Орион няма време да преобра-

зи Теа – заключи той, твърдо решен да заличи малката въпросителна със силата на волята си.

Алеа си позволи да се зарази от оптимизма му.

– Освен това се погрижихме магичните да научат какво им готви Орион. В посланието си до тях се изразих съвсем ясно: докторът е планирал да ги избие, затова са длъжни да се обединят и да работят заедно с нас, за да предотвратят заплахата.

Гилфът Гнорфиус, с когото се запознах в убежището на Лорелай, изрази готовност да разпространи призива им в света на морето чрез информационните колони.

– Идеята ти да изпратиш магични да търсят лагера на Орион е гениална – отбеляза Ленокс. – Надявам се сега, точно в този момент, цяла армия невидими същества да е по петите му...

Кимна ѝ и улови ръката ѝ. Усещането беше различно от преди, защото Ленокс също се бе сдобил с издутини между пръстите: морски белези, които на сушата изглеждат като смачкани балони от гъвка, но в морето се превръщат в силни, жилести плавателни ципи. Алеа стисна ръката му и се наслади на новото усещане.

Продължиха напред мълчаливо. Увереността на Ленокс ѝ се отрази добре. Често се случваше той да я гари с допълнителна доза вяра в бъдещето, защото умееше да обяснява нещата по свой начин и да ги изрича с пълно убеждение. Ленокс беше истин-

ски специалист в казването на най-важното и Алеа намираще утеха не само в прегръдките, но и в гумите му.

Да, любовта на Ленокс ѝ вдъхваше сила, ала не беше само той. Бен, Сами и Тес стояха твърдо редом с нея и я подкрепяха във всичко. В момента тримата основни членове на Алфа Кру се намираха във Венеция, на почти хиляда километра от Санкт Горсхаузен, и отсъствието им ѝ причиняваше силно страдание.

Алеа спря рязко и се обърна към спътника си:

– Трябва да стигнем възможно най-бързо при приятелите ни, но как?

Точно в този момент го тях спря кола. Гумите изсвистяха застрашително. Ленокс изгърна светкавично Алеа зад гърба си и разпери ръце, сякаш се готвеше да посрещне идващия гъжд от куршуми с тялото си.

Алеа се наведе и изохка уплашена.

Вратата на шофьора се отвори с трясък. Алеа надгърна изпод рамото на Ленокс, но слънцето ѝ светеше в очите и не видя почти нищо. Само след миг обаче разбра кой се е появил така внезапно. От колата се подаде лице с черна кожа и искрящи светли очи.

– Качвайте се! – подкани ги Суска. – Отиваме във Венеция!

Алеа остана като ударена от гръм. Дарконското момиче е избягало от Орион! Откъде ли е взела колата? И как ги е намерила?

– Качвайте се! – повтори Сиска на хаджара. Автомобилът бе спрял в средата на тясната крайбрежна улица.

Ленокс отвори багажника и хвърли раницата си вътре. После грижливо положи отгоре китарата си и раницата на Теа. Алеа се събуди от вцепенението и му подаде своята раница. Добре, че багажникът бе голям и имаше място за нещата им.

Ленокс и Алеа се настаниха на задната седалка. Сиска потегли веднага. Шофираше уверено и явно не се притесняваше от големия автомобил комби. Все още неспособна да повярва на случващото се, Алеа се взираше в гърба на дарконското момиче. Кадифената черна кожа и късата къдрава коса на спасителката им ѝ изглеждаха неземно красиви. Стегнатата поза засилваше впечатлението за смелост и гръзновеност, излъчващи се от цялото ѝ съществуване. Огненият, но и съсредоточен поглед издаваше, че си имат работа с жена воин, а ярко светещите очи бяха изпълнени с жажда за действие и силна воля. Същевременно си личеше, че дарконското момиче отлично умее да се контролира и да сдържа изблиците си.

– Аз съм Сиска Фереира – представи се тя, сякаш бе важно да произнесе цялото си име на сухоземна.

Ленокс, седнал близо до Алеа, остана малко учуден от церемониалното представяне, но влезе в тона ѝ:

– Ленокс Ландо.